

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

α.α. 000051.200410

Αγία και Μεγάλη Έβδομάδα 2020

Πρὸς
τὸν Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸ Πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐστρίας
καὶ Ἐξαρχίας Οὐγγαρίας

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Ζήσαμε ἐφέτος τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς εὐλογημένης περιόδου τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς κάτω ἀπὸ δύσκολες καὶ πρωτόγνωρες συνθήκες. Ὁ χῶρος τῆς δράσεως ὅλων μας περιορίσθηκε, οἱ προσωπικὲς, ζωντανὲς συναντήσεις διακόπηκαν. Οἱ μετακινήσεις σταμάτησαν, τὰ σχέδια γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον ἄλλαξαν. Ἐγκαταλείψαμε καθημερινὲς συνήθειες καὶ ἐργασίες. Στους Ναοὺς μας οἱ κατασκευτικὲς ἀκολουθίες καὶ οἱ λειτουργίες τελέσθηκαν χωρὶς πιστοὺς. Ἡ νηστεία καὶ ἄσκηση τῶν Χριστιανῶν συνοδεύθηκε μὲ τὴν ἐξ ἀποστάσεως, διὰ τῆς ζωντανῆς μεταδόσεως, συμπροσευχὴ καὶ διαποίμανση. Καὶ ὅλα αὐτὰ συνδέονται ἀκόμη καὶ σήμερα, καθημερινά, μὲ καταιγισμό εἰδήσεων ἀπὸ τὴν χώρα ὅπου ζοῦμε, ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη γιὰ τὰ θανατηφόρα ἀποτελέσματα τῆς ἐξαπλώσεως τῆς νέας ἐπωδύνου ἀσθενείας. Ἕνας ἀόρατος στὸν φυσικὸ ὀφθαλμὸ καὶ ἐν πολλοῖς ἀγνώστου προελεύσεως καὶ συμπεριφορᾶς ἰὸς ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ ὅλα τὰ παραπάνω συνταρακτικὰ ἀλλὰ καὶ αἰτία γιὰ τὴ νοσηλεία ἢ καὶ τὸ θάνατο πολλῶν ἀκόμη καὶ δικῶν μας ἀνθρώπων. Μὲ ἀρκετὸ φόβο στερούμεθα κάποιες χαρὲς καὶ ἀπολαύσεις γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦμε καὶ νὰ μὴ μολύνομε καὶ βλέπομε μὲ εὐγνωμοσύνη τὴ θυσία καὶ τὴν ἀνταπάρνηση ὅσων δὲν σταμάτησαν νὰ προσφέρουν ἔργο. Οἱ ἐργαζόμενοι κυρίως στὸ τομέα τῆς υγείας ποὺ δίνουν παντοῦ μάχη γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἐρευνητὲς εἶναι στὸ κέντρο τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῶν προσευχῶν ὅλων μας.

Ἡ ἀναφορὰ μας βέβαια πρὸς τὸν παντοδύναμο καὶ παντεπόπτη Τριαδικὸ Θεὸ μὲ εὐχὲς καὶ προσευχὲς, περιλαμβάνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μικροὺς καὶ μεγάλους, γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ἀκόμη καὶ τὴν ἄλογη φύση. Ὁ πανάγαθος Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος ποὺ ὅλα τὰ ἔφτιαξε μὲ ἄπειρη σοφία, οἰκονόμησε καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῶν διαταραχῶν ποὺ προκάλεσε τόσο ἡ ἀρχικὴ ἀνυπακοὴ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, ὅσο καὶ οἱ πληθὸς μετέπειτα καταστροφικὲς δράσεις, οἱ παράλογες ἐνέργειες, ἡ πλεονεξία καὶ ἡ ἐγωιστικὴ ἀδιαφορία ὅλων μας. Οὔτε στιγμή ὅμως δὲν ξεχνοῦμε τὴ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος γιὰ τὴν τοῦ κόσμου Σωτηρία : «...καὶ

αί τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται» (Λκ 12,7). Ἐκεῖνος ἐλέγχει τὶς εἰσόδους μας καὶ τὶς ἐξόδους μας καὶ «πάντα συντελεῖ εἰς ἀγαθόν».

Πολλὲς φορὲς οἱ ἀνάγκες τοῦ τώρα καὶ τοῦ αὔριο στενεύουν τὸν ὀρίζοντά μας καὶ κονταίνουν τὴ σκέψη μας. Πῶς οἱ μίξεραι καὶ ὑστερόβουλοι ὑπολογισμοὶ γιὰ ἐπιβίωση στὴ γῆ μποροῦν νὰ συμπορευθοῦν μὲ τὴν πεποίθηση γιὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς Ζωῆς; Πῶς μὲ τὸ φθαρτὸ σῶμα μας, ποὺ κινδυνεύει νὰ ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ ἰοὺς καὶ μικρόβια, νὰ σκεφθοῦμε τὴν ἄφθαρτη θεϊκὴ οὐσία τῆς ψυχῆς μας, τὰ θαύματα, τὴν καινὴ φύση ποὺ εἶναι ἤδη πραγματικότητα μετὰ τὴν Ἐνανθρώπηση, τὴ Σταύρωση καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι ὄντως δύσκολο, ἰδιαίτερα στὶς σημερινὲς συνθήκες συνεχοῦς διασπάσεως τῆς προσοχῆς ἀπὸ τὴ ροὴ τῶν εἰδήσεων καὶ τῶν πληροφοριῶν ποὺ τὸ βλέμμα μας ἀπορροφᾷ καὶ ἐπηρεάζουν τὴ σκέψη μας, νὰ λάβουμε ἀπαντήσεις στὶς ἀνησυχίες καὶ στὶς ἀγωνίες μας. Καὶ ὅμως δὲν εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἀδιάψευστης πληροφορίας, ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ποὺ εἶναι πανταχοῦ παρὸν καὶ πληροῖ τὰ πάντα. Ὅλοι οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοὶ ἔχομε ἐνδυθεῖ τὸν Κύριο, εἴμαστε μέλη τοῦ Σώματός του, τῆς Ἐκκλησίας Του. Καὶ ὄχι μόνο στιγμιαῖα δεχόμεστε βοήθεια, ἀλλὰ ἂν θέλωμε, εἴμαστε σὲ ἄμεση σχέση μαζί Του μὲ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ τὴν κοινωνία τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου Αἵματός Του.

Ναί, καὶ βαπτισθήκαμε καὶ τὸ ἱερὸ Χρῖσμα λάβαμε καὶ ἴσως στὴν Ἐκκλησία τελέσθηκε κάποιων τὸ ἱερὸ μυστήριον τοῦ Γάμου. Στὸν ἱερὸ Ναὸ πηγαίνομε, ἐξομολογούμεθα καὶ μεταλαμβάνομε τῶν θείων Δώρων, ἄλλοι τακτικότερα, ἄλλοι πιὸ σπάνια. Παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ λόγῳ μιᾶς αἰωρούμενης ἀπειλητικῆς ἀμφισβητήσεως τῶν πάντων, τώρα ποὺ οἱ θύρες τῶν Ναῶν μένουν ἀναγκαστικὰ κλειστὲς, καλούμεθα νὰ βεβαιώσωμε τὸ «Πιστεύω» μας στὸν ἕνα καὶ μόνον ἀληθινὸ Τριαδικὸ Θεό, στὴν ἀπόλυτη Ἀλήθεια, καλλιεργῶνας τὶς ἀρετὲς στὸ μυστικὸ χωράφι τῆς ψυχῆς μας.

Χρειαζέται νὰ ἐλέγξωμε ἂν, μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου καὶ Δεσπότη τῆς ζωῆς μας, ἀποφύγαμε τὴν ἀργία, τὴν περιέργεια, τὴν φιλαρχία, τὴν ἀργολογία καὶ ἂν βρήκαμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς σωφροσύνης, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀγάπης· ἂν μᾶς δώρισε ὁ Θεὸς τὸ χάρισμα νὰ βλέπωμε τὰ δικά μας λάθη καὶ νὰ μὴν κατακρίνωμε τὸν ἀδελφὸ μας, ὅπως τόσες φορὲς παρακαλέσαμε, τὶς σαράντα αὐτὲς μέρες, λέγοντας τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου Πατρὸς μας Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ πίστη εἶναι πάντα «δί' ἔργων ἐνεργουμένη», ἂς θυμηθοῦμε ἔστω καὶ μὲ καθυστέρηση τὴν ἀνάγκη νὰ λάβωμε δῶρα καὶ εὐλογία διὰ τῆς ἀνυστερόβουλης προσφορᾶς ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν ἀγαθῶν ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία πρὸς τὸν συνάνθρωπο.

Οἱ μέρες ποὺ ἔρχονται, οἱ μοναδικὲς στιγμὲς τῶν ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μας ἕως τὴ φωτοφόρο ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι εὐκαιρίες ὄχι μόνο γιὰ λίγες ὥρες κατανύξεως καὶ περισυλλογῆς μπροστὰ στὴν ὀθόνη, ἀπ' ὅπου παρακολουθοῦμε τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες, ἀλλὰ γιὰ ἐγκράτεια καὶ ἀληθινὴ στροφὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας μας πρὸς τὸν Πατέρα μας. Ἀφήνοντας τὸ θυμίαμα τῆς προσευχῆς μας νὰ ἀνέβει ἐνώπιόν Του, Τὸν δοξάζομε γιὰ ὅ,τι ὄρατὸ καὶ ἀόρατὸ ἀγαθὸ μᾶς χαρίζει καθημερινὰ καὶ ζητοῦμε τὸ ἔλεός Του γιὰ τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς ζωῆς μας.

Τὸ τυπικὸ τῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ἡ ὑμνολογία τῶν ἡμερῶν μᾶς βοηθοῦν νὰ ἀκολουθήσωμε τὸ Χριστό ὡς ἀνάξιοι ταπεινοὶ μαθητὲς Του, οἱ τελευταῖοι ἀπὸ

ἀναρίθμητες στρατιές Ἀγίων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ἐγκρατευτῶν, ζώντων καὶ τεθνεώτων ποὺ συμπορεύονται μπροστά μας στὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸν ἀφήνομε νὰ μᾶς πλύνει τὰ πόδια, συνδειπνοῦμε στὸ Ὑπερῶο καὶ ἀναρωτιόμαστε ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι προδότης τοῦ Θεοῦ μας. Προσπαθοῦμε νὰ μὴν κοιμηθοῦμε στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆς καὶ νὰ δοῦμε τὸν ἀνθρώπινο αἱμάτινο ἰδρῶτα τῆς ἀγωνίας Του. Ἡ προδοσία καὶ ἡ κακομεταχείριση, ἡ ἄδικη δίκη, ὁ χλευασμὸς τῆς θεότητας εἶναι γεγονότα ποὺ βιώνομε ξανὰ χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ σκορπισθοῦμε. Εἴμαστε ἀνάξιοι, μὲ καρδιὰ πτωχὴ, χωρὶς τὴ δύναμη τοῦ Κυρηναίου Σίμωνα ἀλλὰ πορευόμαστε στὴν ὁδὸ τοῦ Μαρτυρίου. Ἡ Παναγία Μητέρα μας εἶναι δίπλα μας καὶ κλαίει μαζί μας. Κι Ἐκεῖνος πάλι καταδέχεται, ὡς νέος καὶ τέλειος Ἄνθρωπος νὰ σηκώνει στοὺς ὤμους Του τὸ Σταυρὸ τῶν ἁμαρτιῶν μας. Χύνοντας πάνω σ'αὐτὸν τὸ πανάγιο Αἷμα Του, ἰδοὺ τὸν μεταμορφώνει σὲ Εὐλο τῆς Ζωῆς, Σωτηρία καὶ ἁγιασμὸ τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀσπίδα κατὰ παντὸς κακοῦ ἀκόμη καὶ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ τῶν ἡμερῶν, τοῦ κορονοϊοῦ. Ἀνοίγομε ἓνα κατάλευκο σεντόνι στὴν ψυχὴ μας καὶ κρύβομε μὲ ἀρώματα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μας. Τὸ κηδεύομε γιὰ νὰ ἀναστηθεῖ μέσα μας καὶ νὰ λάμψει στὸν καθένα μας τὸ ἅγιο Φῶς ποὺ κάθε χρόνο ξεχύνεται ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο Του.

Σᾶς παρακαλῶ πατρικὰ νὰ μὴν φοβεῖσθε, νὰ εἴσθε δυνατοὶ καὶ ἐλπιδοφόροι, νὰ λιτανεύετε αὐτὸ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας ποὺ καλλιεργεῖ τὴν ταπείνωση, τὴν ὑπομονή, τὴν ἐλπίδα. Ὅλα αὐτὰ στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἀρετὲς ἢ στόχους, ἀλλὰ παίρνουν «σάρκα καὶ ὀστᾶ», στὸ Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἐκεῖνου, ποὺ γιὰ μία ἀκόμη χρονιά, ἀνέρχεται στὸν ἐκούσιο Σταυρὸ Του, κατέρχεται εἰς τὸν Τάφο, καὶ ἐξέρχεται νικητὴς τοῦ Κενοῦ Μνημείου, γιὰ νὰ μπορούμε ὅλοι ἐμεῖς «οἱ μικροὶ σταυρωμένοι τῆς ζωῆς», νὰ ἀναστηθοῦμε ἀληθινὰ μαζί Του!

«Θαρσεῖτε», ἀδελφοί μου καὶ εὐλογημένα παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ φετεινὸς «Σταυρὸς τῆς πανδημίας» θὰ ὀδηγήσει στὸ ξέφωτο τῆς Ἀναστάσεως!

Σᾶς ἀσπάζομαι μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη καὶ εἶμαι δίπλα σας κάθε στιγμή, μὲ τὴν καρδιακὴ προσευχὴ καὶ τὴ σκέψη μου.

Καλὴ Ἀγία καὶ Μεγάλὴ Ἑβδομάδα!
Καλὴ Ἀνάσταση!

Μὲ πατρικὴ ἐν Κυρίῳ ἀγάπη καὶ εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Αὐστρίας Ἀρσένιος